

Sygn.akt.D/OSD/2/2007

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE]
z dnia 28.03.2007 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] w składzie:

1. Jolanta Styszyńska - Przewodniczący
2. Jadwiga Gilewska – Sędzia sprawozdawca
3. Krzysztof Skarbek- Sędzia

Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE]

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28.03.2007 r. sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE] wpisanemu na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] obwinionemu o to, że:

- 1) przyjął od [REDAKTOWANE] zaliczkę za prowadzenie jej sprawy, jak również dokonując w późniejszym czasie jej częściowego zwrotu, wbrew obowiązującym zasadom nie zaewidencjonował tych czynności, zaś przyjętą za sporządzenie pozwu zaliczkę w wysokości 2 tysięcy zł należy uznać za wygórowaną.
- 2) nie wyjaśnił, jak również nie poinformował pokrzywdzonej [REDAKTOWANE] iż nie będzie reprezentował jej przed Sądem (pomimo pobrania zaliczki w kwocie 2 tys. zł) przez co należy przyjąć, iż nierzetelnie i nierzeczowo wykonał przyjęte od niej zlecenie prowadzenia sprawy przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] - to jest o czyn opisany art. 1 ust. 1 i 2, art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 3, art. 25 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 2 Zasad Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 i art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059).

Na podstawie art. 3 ust. 1 Zasad Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 cyt. ustawy o radcach prawnych

o r z e k a:

1. obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] **uznaje winnym** tego, że wiedząc, że nie może być pełnomocnikiem procesowym w sprawie o zniesienie małżeńskiej wspólności majątkowej, przyjął od [REDAKTOWANE] wygórowaną zaliczkę pomimo, że wiedział, że jego czynności mogą ograniczyć się tylko do napisania pozwu, jak też przy przyjęciu zaliczki jak i przy jej częściowym zwrocie nie zaewidencjonował tych czynności, przez co uchybił obowiązkowi i zasadom określonym w art. 1 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1 i 3, i art. 25 ust. 1 i 2 oraz 26 Zasad Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 1059 z 2002 r. ze zm.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 powyżej cytowanej ustawy

z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych **wymierza karę pieniężną w wysokości 2000 zł (słownie: dwa tysiące złotych),**

- 2. **uniewinnia** radcę prawnego [redacted] od zarzutu nierzetelnego i nierzeczowego wykonania przyjętego od pokrzywdzonej zlecenia na prowadzenia sprawy o zniesienie małżeńskiej wspólności majątkowej, polegającego na niepoinformowaniu pokrzywdzonej [redacted] że nie będzie reprezentował jej przed Sądem (pomimo pobranie zaliczki w kwocie 2 tys. zł) na podstawie art. 5 kodeksu postępowania karnego w związku z § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich (Dz. U. nr 27 poz.138 z późniejszymi zmianami),
- 3. **obciąża obwinionego radcę prawnego kosztami postępowania na rzecz OIRP w [redacted] w kwocie 1000 zł (słownie: jeden tysiąc)** na podstawie § 54 ust.1 i ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich

UZASADNIENIE

Postępowanie dyscyplinarne przeciwko obwinionemu [redacted] zostało wszczęte na skutek skargi [redacted]

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w [redacted] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do obwinionego radcy prawnego [redacted] o to, iż przyjął od [redacted] zaliczkę na prowadzenie sprawy, jak również dokonując w późniejszym czasie jej częściowego zwrotu, wbrew obowiązującym zasadom nie zaewidencjonował tych czynności, zaś przyjętą zaliczkę należy uznać za wygórowaną.

Nadto radca prawny [redacted] nie wyjaśnił, jak również nie poinformował pokrzywdzonej [redacted] iż nie będzie reprezentował ją przed Sądem(pomimo pobrania zaliczki w kwocie 2 tys. zł) przez co należy przyjąć, iż nierzetelnie i nierzeczowo wykonał przyjęte od niej zlecenie prowadzenia sprawy przed Sądem Rejonowym w [redacted] - to jest o czyn opisany art. 1 ust. 1 i 2, art. 3 ust.1, art. 4 ust. 1 i 3, art. 25 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 2 Zasad Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 i art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. nr 123, poz. 1059, ze zmianami).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Pismem z dnia 20.06.2006 r. pani [redacted] zawiadomiła Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] że radca prawny [redacted] do którego udała się po poradę prawną w sprawie zniesienia ustawowej małżeńskiej wspólności majątkowej sporządził pozew do Sądu.

Po jakimś czasie radca prawny poinformował pokrzywdzoną [redacted] że ma się udać do Sądu w celu podpisania pozwu. Pokrzywdzona następnie umówiła się z radcą prawnym [redacted] w dniu 1 lipca 2004 r. celem przekazania pieniędzy za

prorowadzenie sprawy. [redacted] zażądał od niej 4 tys. złotych. Pokrzywdzona, która nigdy nie korzystała z usług prawników była zaskoczona wysokością żądanej kwoty. Stwierdziła, że nie posiada takiej sumy, na co radca prawny [redacted] powiedział jej, aby zapłaciła 2 tys. złotych za pierwszą sprawę o zniesienie wspólności majątkowej małżeńskiej, a przy drugiej o podział majątku, zapłaci drugą ratę tj. kolejne 2 tys. zł.

W dniu 2 września 2004 r. pokrzywdzona zaniósła obwinionemu [redacted] kwotę 2 tys. zł, którą to kwotę bez jej przeliczenia schował do kieszeni.

W lutym 2005 r. pokrzywdzona otrzymała zawiadomienie z Sądu o konieczności wskazania miejsca pobytu pozwanego lub uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu pozwanego nie jest jej znane. Pokrzywdzona próbowała wówczas skontaktować się z obwinionym, jednakże bez skutku, ponieważ zmienił numer telefonu, a w Kancelarii był niedostępny. W Sądzie natomiast dowiedziała się, że nie posiada pełnomocnika procesowego.

W lipcu 2005 r. pokrzywdzonej udało się skontaktować z obwinionym, od którego zażądała zwrotu pieniędzy, twierdząc, że ją oszukał. Pokrzywdzonej nie przekonało wyjaśnienie radcy, że sprawa trwa długo, gdyż „idzie” przez Ambasadę Amerykańską, a ponadto obwiniony tłumaczył jej, że informował pokrzywdzoną, o tym, że nie będzie uczestniczył w jej sprawie w Sądzie. W tej sytuacji pokrzywdzona stwierdziła „to za co ja dałam Panu tyle pieniędzy”. Wówczas obwiniony zadzwonił do żony, aby podjęła z banku 1500 zł i przyniosła do biura. Kwotę tę obwiniony oddał pokrzywdzonej. Po tym zdarzeniu pokrzywdzona udała się do Kancelarii Adwokackiej gdzie poinformowano ją, że za napisanie pozwu musiałyby zapłacić 340 zł + VAT.

W zaistniałej sytuacji pokrzywdzona uważa, że obwiniony jest nieuczciwym prawnikiem i nigdy nie skorzysta z jego usług i chciałaby odzyskać 400 zł.

Rzecznik Dyscyplinary wezwał obwinionego do ustosunkowania się do skargi [redacted]

Obwiniony przyznał, że w 2004 r. [redacted] zwróciła się do niego o poradę prawną w sprawie zniesienia współwłasności i podziału majątku dorobkowego. Obwiniony stwierdził, że wyjaśnił pokrzywdzonej, że może przygotować sprawę do wniesienia do Sądu, lecz nie będzie jej mógł reprezentować, a przygotowane przez niego pisma do Sądu będzie musiała sama podpisywać. [redacted] zgodziła się na to. Obwiniony potwierdził również, że uzgodnił z [redacted] kwotę zaliczki za przygotowanie obu postępowań. Z upływem czasu [redacted] chciała być reprezentowana przed Sądem i odstąpiła od umowy, wówczas radca prawny zwrócił jej część zaliczki, gdyż część zaliczki została zaliczona na wynagrodzenie za dotychczas wykonane czynności. Od tamtej pory tj. od dwóch lat [redacted] nie kontaktowała się z [redacted]

Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinary przesłuchał obwinionego, który podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia i dodatkowo wyjaśnił, że kwota 2 tys. zł stanowiła zaliczkę za doradztwo w sprawie zniesienia współwłasności i następnej sprawy o podział majątku dorobkowego, w którym udział [redacted] miał przekraczać 200 tys. zł, jak też, że po odstąpieniu od umowy przez [redacted] zwrócił jej zaliczkę w kwocie 1500 zł. Kwota 500 zł stanowiła wynagrodzenie za dotychczas wykonane czynności. Pobranie zaliczki nie zostało zaewidencjonowane, ponieważ czynności jakich się podjął nie wynikały z jego czynności jako radcy prawnego lecz jako znajomego [redacted]. Dla [redacted] jako znajomej zrobił wyjątek, ponieważ od wielu lat nie przyjmuje zleceń od osób fizycznych. Obwiniony był zdziwiony, że [redacted] nie zwróciła się do niego o dokonanie rozliczenia, stwierdził przy tym, że gdyby się zwróciła do niego, oddałby jej całą zaliczkę.

Dowód :

1. skarga [redacted] z 20.06.2006 r. – k.: 1-3 akt sprawy,
2. bankowe potwierdzenie wypłaty na rzecz p. [redacted] kwoty 2.049,88 zł - k.: 5 akt sprawy,
3. pozew z 23.06.2004 r.- k.: 6-7 akt sprawy,
4. pismo Obwinionego z 06.07.2006 r.- k.: 10 akt sprawy,
5. pismo Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 31.08.2006 kierowane do [redacted] - k.: 12 akt sprawy,
6. pismo [redacted] z 09.09.206 r. - k.: 14 akt sprawy,
7. postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego z 6.11.2006 r. – k.: 18-20 akt sprawy,
8. pismo [redacted] z dnia 9.11.2006 r. – k.: 25 akt sprawy,
9. pismo Sądu Rejonowego w [redacted] z 22.11.2004 r. - k.:31 akt sprawy,
10. postanowienie Sądu Rejonowego w [redacted] z 11.02.2005 r. i 12.05.2005 - k.: 27-28 i 30 akt sprawy,
11. pismo [redacted] do Sądu Rejonowego w [redacted] z 28.02.2005 r. - k.: 29 akt sprawy,
12. protokół z przesłuchania [redacted] k.: 33- 34 akt sprawy,
13. postanowienie o przedstawieniu zarzutów z 11.01.2007 r.- k.: 36 akt sprawy,
14. wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego z 09.02.2007 r. - k.: 45-49 akt sprawy.

Na rozprawie wyznaczonej w dniu 28 marca 2006 r. stawiała się pokrzywdzona, która podtrzymała swoją skargę oraz dodatkowo wyjaśniła, że pozew podpisywała w Biurze Podawczym Sądu Rejonowego w [redacted] po tym, gdy obwiniony telefonicznie poinformował ją, że złożył w Sądzie pozew, który pokrzywdzona powinna podpisać. Następnie pokrzywdzona wyjaśniła, że składając podpis była przekonana, że podpisuje pełnomocnictwo dla radcy prawnego, jak też, że nie czytała pisma, które podpisywała. Pokrzywdzona potwierdziła też, że obwiniony nie poinformował jej, że nie będzie mógł reprezentować jej przed Sądem.

Dowód: protokół posiedzenia Sądu z dnia 28.03.2007 r.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, należy przyjąć za bezsporne, że obwiniony zobowiązał się do prowadzenia sprawy p. [redacted] o zniesienie współwłasności majątkowej małżeńskiej. Zobowiązanie to, wobec niemożliwości reprezentowania p. [redacted] przed Sądem, mogło polegać tylko na napisaniu pozwu i ewentualnie innych pism procesowych o czym obwiniony wiedział, gdyż oczywistym było, że w 2004 r. zgodnie z przepisami ustawy o radcach prawnych obwiniony nie mógł reprezentować skarżącej przed Sądem w sprawach z zakresu prawa rodzinnego jako pełnomocnik procesowy. Pomimo tego, obwiniony zażądał od [redacted] zaliczki w wygórowanej kwocie. Początkowo w kwocie 4 tys. złotych, a ostatecznie przyjął zaliczkę i tak w wygórowanej kwocie 2 tys. zł. Ponadto obwiniony nie zaewidencjonował tej czynności tak przy przyjęciu zaliczki jak przy późniejszym jej częściowym zwrocie. Okoliczności te zostały potwierdzone przez obwinionego w jego pisemnym wyjaśnieniu jak i przesłuchaniu w toku postępowania wyjaśniającego .

Drugi zarzut stawiany obwinionemu dotyczył nie poinformowania [redacted] o niemożności reprezentowania jej przed Sądem.

Kwestia ta jest sporna. Obwiniony twierdzi, że pouczył [redacted] o tym, że nie może jej reprezentować przed Sądem, [redacted] natomiast zaprzecza temu.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe, nie dało dostatecznych i niewątpliwych podstaw do przyjęcia, że obwiniony radca rzeczywiście wprowadził w błąd pokrzywdzoną, i że nie poinformował jej, że nie może jej reprezentować przed sądem.

Nie przekonało sądu twierdzenie poszkodowanej, że była przekonana, że podpisuje w sądzie pełnomocnictwo, w sytuacji, gdy w rzeczywistości podpisywała pozew po wyraźnym uzgodnieniu tej czynności z radcą prawnym. Ponadto mało prawdopodobnym jest, by radca prawny chciał zataić niemożność występowania w charakterze pełnomocnika w tej i następnej sprawie o podział majątku, choćby z tego powodu, że nie dałoby się tego ukryć.

Wątpliwości powyższych nie dało się wyjaśnić w toku postępowania dowodowego, wobec tego Sąd zmuszony był wątpliwości te rozstrzygnąć na korzyść obwinionego zgodnie z art. 5 kpk.

W świetle powyższych ustaleń sąd przyjął, że zachodzą podstawy do przyjęcia, że obwiniony naruszył Zasady Etyki Radcy Prawnego i ustawy o radcach prawnych w zakresie opisanym w pierwszym zarzucie.

W szczególności z powołanych przepisów wynika, że obowiązkiem radcy prawnego jest przestrzeganie norm moralnych, szacunek dla praw człowieka oraz dbanie o godności zawodu. Naruszeniem godności jest każde postępowanie radcy prawnego, które podważa zaufanie do zawodu (art. 1 ust 1 i 2), a zawód radcy prawnego należy do zawodów zaufania publicznego.

Zgodnie też z Zasadami Etyki Radcy Prawnego i ustawą o radcach prawnych, radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe ze starannością, postępować godnie i uczciwie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, według najlepszej woli i wiedzy, rzeczowo, dbać o poprawność i jasność sformułowań przy udzielaniu porad, wyjaśnień i opinii (art. 4 ust. 1 i 3 Zasad Etyki i art.3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych) jak też dbać o skrupulatność w rozliczeniach finansowych z klientem i nie ustalać wynagrodzenia w kwocie wygórowanej (art. 25 ust. 1 i 2).

Zasady Etyki przewidują też, że zaliczka na poczet honorarium nie może przekraczać kwoty wynikającej z racjonalnego jej oszacowania (art. 26 ust.2).

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego obwiniony postępowaniem swoim naruszył zaufanie do zawodu radcy prawnego, gdyż pobrał od skarżącej wygórowane honorarium, które co prawda na usilne żądanie skarżącej częściowo zwrócił, jednak nie ma to decydującego znaczenia dla oceny jego postępowania w niniejszej sprawie.

Ponieważ radca prawny odpowiada dyscyplinarnie za naruszenie Zasad Etyki Radcy Prawnego (art. 3 ust. 1 i 2) Sąd uznał, że zarzucany obwinionemu czyn narusza Zasady Etyki objęte art. 1 ust. 1 i 2 art. 4 ust. 1 i 3, jak też art. 25 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 1 i 2.

Wymierzona obwinionemu kara pieniężna jest, zdaniem sądu, współmierna do rangi przewinienia i stopnia jego szkodliwości. Decydując się na karę pieniężną, Sąd brał pod uwagę okoliczność, że przewinienie dotyczyło rozliczeń finansowych. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji

Od orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w [redacted] za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [redacted] w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia.

Do odwołania należy dołączyć odpisy odwołania dla wszystkich stron.

Otrzymują:

- 1) Radca prawny [REDACTED]
- 2) Pokrzywdzona [REDACTED]
- 3) Rzecznik Dyscyplinarny
- 4) a/a

Winniejšie orzeczenie
Winnatomocno № 25.04.2007

27.04.2007

